

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอวังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันเสาร์ที่ ๒๑ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

วันนี้ชาวจังหวัดนครราชสีมา นำโดยท่านผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา
ข้าราชการทุกหมู่เหล่า นักการเมือง พ่อค้าประชาชน เกษตรกรรม อุตสาหกรรม
ทั้งนักบวชได้มาพร้อมเพรียงกันได้มาสมัครสมานสามัคคีกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
เพื่อวางศิลาฤกษ์ เพื่อสร้างอาคารตึกของโรงพยาบาลอำเภอพิมาย
จังหวัดนครราชสีมา

การบริหารประเทศใช้ภาษีอากรของประชาชนทุกบาททุกสตางค์ เป็นการใช้จ่ายเงิน
ภาษีอากรของประชาชนทุกบาททุกสตางค์ เงินบริหารประเทศที่เป็นประเทศ
ทุกประเทศนี้คือภาษีอากรที่หักจากค่าใช้จ่ายค่าดำรงชีพ ของหมู่มวลมนุษย์ที่เกิด
ณ ที่ประเทศนั้น ๆ คนประเทศอื่นมาเยี่ยมประเทศเราก็ต้องเสียภาษีอากร

การบริหารประเทศ บริหารด้วยภาษีอากรของประชากรในประเทศนั้น ๆ
นี้เป็นวิธีหลักในการบริหารประเทศ

วิธีเสริมก็ได้แก่การบริจาคทาน การเสียสละของทุก ๆ คน

อย่างจังหวัดนครราชสีมานี้มีประชากรอยู่ ๒,๖๒๖,๘๑๓ คน ถ้าพากันเสียสละคนละ ๑ บาทต่อวันด้วยการเสียสละเงินก็จะเป็นเงินบริหารจังหวัดวันละ ๒,๖๒๖,๘๑๓ บาท ถ้าเราเสียสละมากกว่านั้นก็จะได้มากกว่านั้น ความมั่นคงของชาติ ศาสน์กษัตริย์อยู่ที่สุจริต อยู่ที่เราทุกคนเสียสละ

มนุษย์เราคือผู้ที่ประเสริฐ ใช้หลักการอุดมการณ์อุดมธรรมาชีวิตร ใช้อุดมการณ์เดียวกันนี้หมดทุกชาติทุกศาสนาใช้อุดมการณ์นี้

เราคิดดูดี ๆ นะ เพราะทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย ทุกอย่างคือกรรม คือกฎแห่งกรรมคือผลของกรรม เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้เข้าใจนั้นไม่ได้นะ ถ้าไม่เข้าใจชีวิตนี้ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. ของเมืองไทยนี้แหละ อย่างเดียวกัน ไม่ผิดกันเลย พังทลายเหมือนตึก สตง.

หลักการแรกก็ต้องเอาภาชีอากรเป็นหลักในการบริหารประเทศ

หลักการที่สองคือการหลักเสริมคือความมั่นคง คือปัญญาบริสุทธิ์คุณว่ามนุษย์เราต้องพากันเสียสละ มนุษย์เราต้องรู้เข้าใจ ความรู้ความเข้าใจนี้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

การที่เราเรียนหนังสือก็เพื่อความรู้ความเข้าใจ การที่เราพัฒนาวิทยาศาสตร์ก็เพื่อความรู้ความเข้าใจ การฟังการบรรยายในศาสตร์ต่าง ๆ ก็เพื่อความรู้ความเข้าใจ ความเข้าใจนี้ถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ความเข้าใจไม่ใช่ความจำนะ ความเข้าใจมันจะเป็นปัญญาสัมมาทิฐิ ความเข้าใจนี้มันจะเข้าถึงธรรมเข้าถึงสภาวะธรรม

เราทั้งหลายต้องเข้าถึงธรรมเข้าถึงการวธรรม เอาธรรมนำชีวิต เอาตัวเอาตน นำชีวิตมันพึ่งทลายเหมือนตึก สตง.

เรานับถือศาสนาพุทธคริสต์อิสลามพราหมณ์ฮินดูซิกข์ทุก ๆ ศาสนาในโลกนี้ ล้วนแต่ไปทางเดียวกัน คือเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต เพราะธรรมนุญนะ รู้มัยธรรมนุญคือทางสายกลางของการดำเนินชีวิต มันเป็นการประพฤติปฏิบัติ ระหว่างใจกับวัตถุไปพร้อม ๆ กัน มันเป็นการพัฒนาใจกับวัตถุไปพร้อม ๆ กัน

ท่านพระอานนท์ได้ตรัสถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว จะเอาใครเป็นตัวแทน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า อานนท์เอ๋ย... พระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่ ที่เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ที่เป็นทั้งพระธรรมเป็นทั้งพระวินัย แปรดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ นั้นแหละคือตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นนะคือธรรมะ ธรรมะคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะนั้นคือพระธรรมพระวินัย อานนท์เอ๋ยเข้าใจอย่างนี้นะ

มีผู้ทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เมื่อพระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้า ไม่มีใครใหญ่เหนือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความเคารพเคารวะใคร

ท่านตรัสว่าเคารพในธรรมในสภาวะธรรม เคารพในความเป็นประภัสสรของธรรมะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสเรื่องธรรมให้เจริญธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เป็นการอยู่ได้ยิ่งยืนนานคือคารวธรรม ความเคารพคารวะกับความสงบ มันคืออันเดียวกัน ถ้าเรามีความเคารพมีความคารวะนั่นแหละคือความสงบ ถ้าเราไม่มีความเคารพไม่มีความคารวะเราก็ไม่สงบ

เราต้องรู้เข้าใจ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นใหญ่ในสิ่งนั้น ๆ เอง จิตใจของเรา ถึงจะเป็นประภัสสร จิตใจของเราถึงจะเข้าถึงความสงบ ความสงบกับความเป็นคารวธรรมถึงเป็นสิ่งอันเดียวกันนะ ถ้าใครไม่มีความสงบแสดงถึงบุคคลนั้นมีทิฐิมานะ อตตาทัวตน ตีตนเสมอท่านหรือมากกว่าท่าน

มีความสำคัญนั่นหมายความว่าเราเป็นผู้หญิงผู้ชายเป็นคนหนุ่มคนสาวคนแก่คนเฒ่า คนชรา เป็นคนดีกว่าเค้า เก่งกว่าเค้า มีปัญญามากกว่าเค้า มีเพาเวอร์มากกว่าเค้า รวยกว่าเค้า อะไรก็เขาอะไรก็เรา อันนี้มันไม่ใช่ความสงบนะ ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่คารวธรรม

เราต้องรู้ต้องเข้าใจเราต้องหยุดวิภวสังสารต้องหยุดสังขตญาณด้วยความรู้ ความเข้าใจ ความเคารพคารวะนี้ถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นปัญญาเป็นความสงบท่านได้ตรัสคารวะ ๖ อย่าง คารวะ ๖ อย่างมีอะไรบ้าง คารวะ ๖ อย่างก็ได้แก่

๑. พุทธคารวตา (ความเคารพในพระพุทธรเจ้า)

การระลึกถึงคุณของพระพุทธรเจ้าในฐานะผู้เป็นศาสดาและผู้ตรัสรู้.

๒. ัมมคารวตา (ความเคารพในพระธรรม):

การตระหนักถึงคุณของพระธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน และการนำมา
ประพฤติปฏิบัติ.

๓. สังฆคารวตา (ความเคารพในพระสงฆ์):

การให้ความเคารพในพระสงฆ์ผู้เป็นผู้สืบทอดพระธรรมคำสอน.

๔. ลิกขาคารวตา (ความเคารพในการศึกษา):

การศึกษาทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ โดยมีสติและอยู่ในกรอบของศีล สมาธิ
ปัญญา.

๕. อัปปมาทคารวตา (ความเคารพในความไม่ประมาท):

การดำเนินชีวิตด้วยความไม่ประมาท มีสติอยู่เสมอ.

๖. ปฏิสันถารคารวตา (ความเคารพในการปฏิสันถาร):

การพูดคุยและต้อนรับผู้อื่นด้วยความสุภาพและจริงใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
รู้เข้าใจว่า ความเคารพคารวะนี้กับความสงบนี้มันคืออันเดียวกัน ถ้าเราไม่มีความเคารพ
ไม่มีความคารวะเราก็ไม่มีความสงบ ไม่มีความสงบมันก็เป็นตัวเป็นตน การมีตัวมีตน
นั้นคือความไม่สงบนั้นคือความฟุ้งซ่าน ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า
การมาระงับสังขารทั้งหลายต้องรู้เข้าใจเรื่องธรรมเรื่องคารวธรรม

เบื้องต้นของการเป็นพระอริยเจ้าคือเป็นพระโสดาบัน เบื้องต้นต้องละ
สัkkายทิฏฐิ เบื้องต้นต้องมีความเคารพในธรรมในการวธรรมา มาเคารพในพระธรรม
พระวินัย เอาพระธรรมพระวินัยนำชีวิต ยกเลิกความชอบความชัง เข้าถึงการวธรรมา

เรากลับไปมองดูตัวเองทุกคนนะ ตัวเองน่าจะรู้ต้องเข้าใจนะ ถ้าใจของเราไม่มี
การวธรรมาคือบุคคลที่ไม่ละสัkkายทิฏฐิ คือคนถือเนื้อถือตัวนะ เอาความไม่ถูกต้อง
นำชีวิต เอาโลกมาครองน่านะ เอาโลกธรรมนำชีวิต นั่นแหละคือตัวคือตน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่ชนิดบุคคลตัวตน คือปัญญาบริสุทธิ์คุณ
ยกเลิกตัวตน มีธรรมมีการวธรรมา เรียกว่ามีสัมมาการวธรรมา ธรรมะที่ทำให้ทุกคน
เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ พระอนาคามี พระสกิทาคามี พระโสดาบัน
เริ่มต้นจากปัญญาสัมมาทิฐิ รู้เข้าใจ ยกเลิกสังสาระ ยกเลิกวัฏฏสงสาร ด้วยพระธรรม
ด้วยพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตร พวกเขามีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ
เราถึงจะไปเอาตัวเอาตนนำชีวิตนี้ไม่ได้ มันมีทิฏฐิมิมานะ มันมีตัวมีตนมากมันไปไม่ได้

รู้มัยทำไมเรายากจน... เพราะเอาตัวตนนำชีวิตมันก็ต้องยากจน เพราะตัวตนนั้น
ไม่มีความสุขในการเอาธรรมนำชีวิต ไม่มีความสุขในการเรียนหนังสือ ไม่มีความสุข
ในการทำงาน ไม่มีความสุขในความขยันรับผิดชอบอดทน มันไม่มีความสุข
มันทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย มันเป็นคนไม่มีชื่อไม่มีแป ไม่มีรู้จักธรรมไม่รู้จัก
การวธรรมา เอาความหลงนำชีวิต มันจะรวยได้อย่างไร มันก็ต้องยากจน เพราะตัวตน
มันยากจน จนเพราะไม่รู้จักพอ จนเพราะไม่มี มันเนื่องมาจากตัวตน

เราทั้งหลายให้รู้เข้าใจนะ ไม่มีใครอยู่เหนือกรรม เหนือกฎแห่งกรรม เหนือผลของกรรมนะ การวธธรรมถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

เราทั้งหลายต้องเคารพในความถูกต้องคือปัญญาบริสุทธิ์คุณ เราอย่าเอาความรู้ลึกลำชีวิต อย่าเอาความชอบความชังนำชีวิต อย่าไปสนใจในความชอบความชังความ ดีใจเสียใจ เราต้องก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้ มันก็ไปไม่ได้ มันมีสักกายทิฐิมาก มันมีตัวมีตนมาก มันมีอีโก้มาก อีโก้สูง

ท่านหลวงปู่ชา สุภัทโท วัดหนองป่าพง สมัยตั้งวัดใหม่ ๆ ขึ้นป้ายเลยที่วัดหนองป่าพง “หายพยศ ลดมานะ ละทิฐิ” ถึงเข้าสู่วัดเข้าสู่ลานวัด

วัดนี้คือข้อวัตรข้อปฏิบัติทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพทั้งใจ ต้องยกเลิกทิฐิมานะอัตตาตัวตน เพราะตัวตนนั้นมันไปไม่ได้ ตัวตนนั้นคือวิภูฏสงสาร ตัวตนนั้นมันทำลายความถูกต้อง ทำลายความเป็นธรรม ทำลายความยุติธรรม มันไม่ใช่ธรรมมันเป็นโลกนะ โลกเป็นเชื้อโรคโน้นเชื้อโรคนี้ เชื้อโรคทางกายทางวาจาทางกิริยามารยาททางอาชีพทางใจมีแต่เชื้อโรคทั้งนั้นมีแต่โลก มันเป็นโลกธรรม โลกมันทำร้ายธรรม มันระเบิดธรรมไม่เหลืออะไรเลย เหลือแต่ตัวแต่ตน เหลือแต่โรค มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มีเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสอย่างนั้น มันเปรียบเสมือนทะเลมหาสมุทรไม่อึดด้วยน้ำ เปรียบเสมือนไฟไม่อึดด้วยเชื้อเพลิง โลกธรรมมันเป็นอย่างนั้นเอง

เราทั้งหลายต้องมีความเคารพการวธนะ

ถ้าเราไม่มีความเคารพคารวะ มันจะสงบได้อย่างไร คิดจนสมองจะระเบิดก็ไม่มีอะไรเป็นไปได้ เพราะมันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ก็คือเราไม่มีความเคารพ ไม่มีความคารวะในธรรม มีความฉิบหาย วายวอด พังทลาย แหกกลานไม่มีอะไรเหลืออยู่นะ

การปฏิบัติธรรมเพื่อเอาธรรมนำชีวิตถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ให้เรารู้เข้าใจ

เบื้องต้นเราเข้าสู่พระศาสนาเข้าสู่หลักการอุดมการณ์ เราต้องเคารพคารวะ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้หลักการไว้ดีมาก ถูกต้องมาก อมตะมาก

เราทั้งหลายอย่าไปเสียเวลา เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเสียเวลานะ

เอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งมันเป็นเรื่องเสียหายใหญ่เลย เสียหายทั้งส่วนตัวทั้งส่วนรวม ไม่เป็นประโยชน์ทั้งตนและส่วนรวม

ให้รู้เข้าใจ มันจะมีประโยชน์อะไร ที่เอาสังขารสรีระร่างกายที่ประเสริฐเกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์เรามีทรัพยากรที่ประเสริฐมีกายที่เป็นมนุษย์ อายุขัยของมนุษย์อยู่ได้ชั่วหนึ่งศตวรรษนะ ศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี ถ้าเราทำดี ๆ มีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติอยู่ได้มากกว่าร้อยปีนะ

การปฏิบัติธรรมของเรานะ ต้องไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ใครจะรู้หรือไม่รู้ไม่เป็นไร เพราะเรารู้เข้าใจ เราพากันไปมีปิติไปมีสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติอย่างนี้ ทำอย่างนี้ เราเคารพในธรรม คารวะในธรรม เอาปัจจุบันให้ดี ๆ เพราะปัจจุบันนั้นเป็นวาระแห่งการประพฤติการปฏิบัติ ปัจจุบันถึงเป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้แหละ มันจะหยุดวิวัฒนาการไม่ได้

เราต้องหยุดวิญญูสงสารด้วยเคารพในพระธรรมในพระวินัย ในข้อวัตรกิจวัตร
เคารพในความไม่ประมาท อย่างนี้เป็นต้น

ใครเค้าจะดีเค้าจะชั่ว เราก็ต้องเคารพคารวะเค้า ถ้าเรามีตัวมีตนแล้ว
เราก็จะไปเคารพตั้งแต่พระพุทธเจ้า เคารพตั้งแต่พระเยซูหรือพระอัลเลาะห์
หรือพระอะไรที่ทำได้ ๆ นะ

คนไม่ดีเราก็ต้องเคารพเหมือนกัน เคารพนี้ก็หมายถึงความสงบ เพราะเค้ามันเป็น
อย่างนั้นไม่เป็นอย่างอื่น อย่างนี้นะ

เราก็กยอมรับความจริง กรรมของแต่ละบุคคล ทุกคนมีกรรมเป็นของตน
เค้าไม่อยากเป็นคนชั่วคนเลวหรอก เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าก็เป็นคนชั่วคนเลว

เราต้องทำให้ใจให้สงบ ความสงบกับความเคารพคืออันเดียวกันนะ

เราไม่รู้ไม่เข้าใจเราก็จะไปว่าคนนี้ดีน่าเคารพ คนโน้นไม่ดีไม่น่าเคารพ ใจของเรา
มันก็ไม่สงบสิ เราไม่รู้จักรัศธรรม ไม่รู้จักการวธธรรม เค้าจะเป็นอะไรก็ช่างหัวมัน

เหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราชที่ ๙
ท่านตรัสกับพสกนิกรชาวไทยชาวโลกว่าอะไรก็ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน เราก็ต้อง
มีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบอย่างนี้

เราต้องรู้ความจริงรู้ริยสัจสี่ ถ้าไม่รู้ความจริงก็เหมือนเทวดาทั้งหลาย

เทวดาทั้งหลายนั้นจะให้ทุกอย่างเป็นเหมือนความคิดนะ เช่น มีศาลาอยู่ใน
ท่ามกลางมหาชน คนก็มานอนที่ศาลาอย่างนี้ คนก็ต่ำสูงไม่เท่ากัน แล้วจะไปตรวจดู

ทางหัวมันก็เรียบร้อยดี แล้วไปตรวจดูทางเท้ามันก็ยาวสั้นกว่ากัน เทวดาเลยไม่ได้อยู่ ไม่ได้นอนเลย เพราะไปจัดให้เค้าเรียบร้อยนะ

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องธรรมเรื่องการวธรรมเราทั้งหลายจะได้มีความสงบมีปัญญานะ

ให้เข้าใจ อากาศร้อนก็ข้างหัวมัน อากาศหนาวก็ข้างหัวมัน ปีนีฝนไม่ตก ก็ข้างหัวมัน ปีนีมันแล้งก็ข้างหัวมัน ปีนีฝนมันตกมากก็ข้างหัวมัน มันจะแก่ มันจะตาย มันจะเผ่าอะไรก็ข้างหัวมัน เราต้องเคารพในธรรมในสภาวะธรรม

เราต้องรู้จักว่า เราทั้งหลายมีความแก่เป็นธรรมดา มีความเจ็บเป็นธรรมดา มีความตายเป็นธรรมดา มีความพลัดพรากจากไปเป็นธรรมดา มีเกษียณไปเป็นธรรมดา เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะไม่ได้ลิขิตอนสิทธิสิ่งต่าง ๆ เพราะทุกอย่างนั้น เราต้องรู้เข้าใจ

ความรู้ความเข้าใจนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ

การเรียนการศึกษานี้อยู่ที่ความรู้ความเข้าใจ การพัฒนาวิทยาศาสตร์อยู่ที่ความรู้ความเข้าใจ การฟังการบรรยายเรื่องศาสตร์ต่าง ๆ สำคัญอยู่ที่ความรู้ความเข้าใจ ให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้เข้าถึงธรรมเข้าถึงการวธรรม

เราต้องมีความเคารพในสิ่งที่ถูกต้องว่าอันนี้ไม่คิดอันนี้ไม่พูดอันนี้ไม่ทำ กิริยามารยาทอย่างนี้ไม่ดี เราก็ไม่ทำอย่างนี้ อาชีพออย่างนี้ไม่ดีก็ไม่ทำ

ทำไมอาชีพอไม่ดีล่ะ เพราะอาชีพอเป็นอบายมุขอบายภูมิ อาชีพอที่เบียดเบียนคนอื่น สัตว์อื่น อย่างนี้ถือว่าไม่ดี ถึงจะรวยก็รวยมาจากการเบียดเบียนอย่างนี้ไม่เอา

เราต้องมีความเคารพการระในความถูกต้อง

อย่างเคารพการระปฏิสัณฐานในสิ่งต่าง ๆ เราต้องรู้เข้าใจ การต้อนรับปฏิสัณฐาน เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เอาปัจจุบันมันให้ดี

การต้อนรับปฏิสัณฐานเป็นสิ่งที่สำคัญ ต้องต้อนรับปฏิสัณฐานให้ดี เทคแคร์ให้ดี ใครเค้าจะดีจะชั่วเราก็เทคแคร์ให้เค้าดี ๆ นะ เค้าจะเป็นเสียร้ายหรือจะเป็นงูเห่า งูจงอางหรือเป็นอะไร เราก็เทคแคร์เค้าดี ๆ ด้วยมีการเคารพการระกับทุก ๆ คน ด้วยการต้อนรับปฏิสัณฐาน ไม่แบ่งเค้าแบ่งเรา ไม่แบ่งพรรคแบ่งพวก

การกระทำอย่างนี้แหละมันจะเป็นอริยมรรค มันจะเป็นความสงบเป็นความเย็น เย็นจากโน่น เย็นออกมาจากใจ เพราะเรารู้เข้าใจว่าเรายกเลิกตัวตนมันจะเย็น เย็นออกมาจากใจเย็นออกมาจากพระนิพพาน กายวาจาภิรียามารยาทอาชีพ ก็พลอยเป็นไปได้เพราะธรรมเพราะการวธรรมนะ

ความเคารพการระของเราให้มันเป็นเหมือนพระอาทิตย์ทำงานนี้นะ เหมือนพระจันทร์ทำงาน มีความเคารพการระไม่ผิดเพี้ยน ไม่มีทิฏฐิมานะอัตตาตัวตน เหมือนนาฬิกามันเดินไป นาฬิกาไม่พักผ่อน ตัวตนคือนาฬิกาพักผ่อนนะ นาฬิกาหยุดนะ การหยุดคือตัวตนนะ ให้เข้าใจอย่างนี้

การปฏิบัติธรรมของเราต้องเอาพระพุทธเจ้ามาไว้ในใจของเรา เอาพระพุทธเจ้า มาไว้ในกายของเรา ในวาจาภิรียามารยาทอาชีพ ต้องเอามาไว้ในเราหมดนะ ให้รู้เข้าใจ

ถ้ามันมีเราอยู่อย่างนี้ก็ไม่มีพระพุทธเจ้า ก็ไม่มีพระธรรม ไม่มีพระอริยสงฆ์
ให้รู้ให้เข้าใจอย่างนี้ พระรัตนตรัยถึงไม่มีเขาไม่มีเรา ไม่มีคนอื่น มีแต่ความสงบ
มีแต่ปัญญา มีปัญญามีความสงบมันเป็นธรรมเป็นการวธรรมนะ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสกับพระอานนท์

พระอานนท์เอ๋ย... เราต้องเคารพในธรรมในการวธรรม ต้องเอาธรรมนำชีวิต
ยกเลิกสังสารวัฏ ยกเลิกตัวยกเลิกตน เราถึงมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

พระอานนท์ไม่รู้ไม่เข้าใจ จะเอาตัวเอาตน ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสกับพระอานนท์นะ

อานนท์เอ๋ย... อย่าโศรกเศร้าพิลัยรำพันเลย หลังจากองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าละธาตุวางขันธ พระอานนท์รู้เข้าใจ เอาพระธรรมนำชีวิต เอาการวธรรม
นำชีวิตมันก็เข้าสู่กระบวนการของพระนิพพานเอง ด้วยธรรมด้วยการวธรรม

อานนท์ไม่รู้ไม่เข้าใจ ไปลิดรอนสิทธินะ อยากจะทำประโยชน์ตัวเอง ประโยชน์
มหาชนเพื่อเป็นพระอรหันต์ชีณาสพ ทำอย่างไรรู้ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ เพราะตัวตน
นั้นมันไม่ใช่อรหันต์ ตัวตนมันหมุนเป็นวัฏจักรเป็นวัฏฏสงสาร

สุดท้ายพระอานนท์หมดความสามารถ ปล่อยวางเลย ช่างหัวมัน ไม่ได้เป็น
พระอรหันต์ก็ไม่ใช่ไร เพราะมันฟุ้งซ่านไม่สงบ เตียวพักผ่อนดีกว่า เพียงแต่
พระอานนท์คิดอย่างนั้น สติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ความสงบกับปัญญามันมาทันทีเลย
เพราะยกเลิกตัวตนเข้าถึงธรรมเข้าถึงการวธรรม ยกเลิกตัวตน ยกเลิกตัวตนเมื่อไหร่

ก็เป็นพระอริยเจ้าหรือเป็นพระอรหันต์ พระอานนท์ได้เป็นพระอรหันต์เลย
ถึงได้เข้าประชุมสังคายนาครั้งแรกในการแก้ไขพระศาสนา

เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือไม่ใช่ศาสนาเป็นคนไม่มีศาสนา เป็นคนมีแต่ตัวมีแต่ตน
ตัวตนมันมีมาก พวกที่เรียนพวกที่ศึกษานักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายต้องรู้เข้าใจนะ
เราจะเอาตัวตนนำชีวิตไม่ได้ เราพัฒนาวิทยาศาสตร์เพื่อมีปัญญา เราต้องเอาใจ
ไปพร้อม ๆ กัน เราจะได้เข้าถึงธรรมเข้าถึงการธรรม เราทั้งหลายถึงจะมีความสงบ
เราทั้งหลายถึงจะมีปัญญานะ

ถ้าอย่างนั้นไม่มีปัญญาอะไรหรอก มีแต่ตัวแต่ตน มันก็สมควรแล้วที่ต้องยากจน
สมควรแล้วที่จะวิบัติ เพราะว่าความไม่ถูกต้องมันก็คือความถูกต้องนะ

การประพฤติกการปฏิบัติถึงไม่มีการต่อหน้าลับหลัง ต้องเห็นภัยในวิญญูสงสาร
เห็นภัยในความประมาท ไม่ปล่อยให้ตัวตนมันทำงาน พุดภาษาพื้น ๆ เรียกว่า
ไม่ปล่อยให้ความหลง หรือว่าความแซบความล้าความหอยมันทำงาน หยุดยกเล็ก
แคนเชิลโรงงานความแซบความหอยความล้านะ นี่มันเป็นภาษาพื้นบ้านแต่ละภาค
แต่ละท้องถิ่นนะ

ตระกูลที่เจริญนะต้องเข้าถึงความเคารพ เข้าถึงความคารวะนะ

การปฏิบัติไม่มีต่อหน้าและลับหลังนะ การเคารพมีต่อหน้าและลับหลังนะ
มันมีครบครันไปมีผิวมีเมือกก็ลืมหืมแม่ ไปเจอกับอะไรก็ไปกับสิ่งนั้น ๆ

คำว่าลืมหืมก็คือหลงทางนะ หลงหลักการหลงอุดมการณ์อุดมธรรม เจออะไรก็ไปกับ
สิ่งนั้น ๆ เป็นบุคคลที่ไม่มีหลักการไม่มีอุดมการณ์อุดมธรรม เป็นผ้าที่ไม่มีความเคารพ

ไม่มีความการะวะในธรรม เอาความมายาสาไถยนำชีวิต เอาชีวิตที่มันเป็นชีวิต ที่เป็นความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ต่าง ๆ มาเป็นนักหลอกลวงนักต้มตุ๋นนะ

มันเป็นอย่างไรนักต้มตุ๋นนะ ก็อย่างที่เราเป็นมนุษย์อย่างนี้ เราเอาอบายมุข อบายภูมินำชีวิต ชีวิตของเราไม่เป็นสัมมาอาชีพออย่างนี้ อาชีพเบียดเบียนคนอื่น อาชีพที่ตรงข้ามอย่างนี้ เช่น สิ่งที่มีมนุษย์เราไม่ประกอบอาชีพ อาชีพที่ไม่ถูกต้อง เรียกว่าอาชีพที่ทุจริต

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงพูดหลักการของการเป็นมนุษย์นะ การประกอบอาชีพต้องถูกต้อง ถ้าไม่สุจริตชีวิตนี้ต้องพังทลายมันไปไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่ทางไม่ใช่หนทาง มันเป็นทางอยู่ แต่มันเป็นทางไปสู่ความทุกข์ เป็นทางไปสู่การเวียนว่ายตายเกิด ไม่ใช่ทางดับทุกข์ เป็นการสร้างปัญหา สร้างความทุกข์ ให้เรารู้เข้าใจ อาชีพของหมู่มวลมนุษย์ที่ทำไม่ได้ เพราะเป็นหลักการ อุดมการอุดมธรรม ได้แก่

๑. ค้าขายเครื่องประหารชีวิตมนุษย์และสัตว์ ได้แก่ ปืนทุกอย่างที่เอาไว้สำหรับ ประหารบุคคลอื่นสัตว์อื่น หอกที่แหลม ๆ เคียวเรียกว่าหอก เอาไว้สำหรับประหาร คนอื่นสัตว์อื่นให้เจ็บให้ตาย ดาบ มีดดาบ สำหรับไว้ฟันบุคคลอื่นฆ่าคนอื่น ฆ่าสัตว์ ต่าง ๆ ให้บาดเจ็บหรือว่าตายไป ขายลูกปืนสำหรับยิงปืน มีปืนก็ต้องมีลูกปืน ขายระเบิด ขายลูกระเบิด ขายเครื่องบินรบ ขายเรือรบเพื่อทำสงคราม ระหว่างในประเทศและต่างประเทศ

เคมีที่เป็นไวรัส เช่นไวรัสโควิดอย่างนี้ ไม่ชอบใจประเทศไหนก็สร้างเคมีไวรัส ไปทำลายประเทศนั้น เพราะโลกอันนี้มันเป็นโลกกลมหมุนเวียนอย่างนี้แหละ

เราทำกรรมเพื่อเบียดเบียนคนอื่นกรรมนั้นย่อมสนอง เห็นมัยไวรัสโควิดมันกระจายไปทั่วโลก งามทั้งโลกเลย นั่นคือไวรัสทางเคมี

๒. ค้าขายมนุษย์ ได้แก่ เป็นนายหน้าจัดหาแรงงาน ติดต่อกับคนที่จะทำงาน ติดต่อกับเจ้าของงาน เพื่อให้เป็นกรรมกรในการทำงาน การทำอย่างนี้เค้าเรียกว่า การค้าขายมนุษย์เพื่อเป็นทาสรับใช้ไปเป็นกรรมกร ค้าขายผู้หญิงผู้ชายเพื่อบริการทางเพศ

ในสมัยรัชกาลที่ ๕ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นยุคที่ประเทศไทยมีพัฒนาการในหลายๆ ด้าน ทั้งด้านการคมนาคม การเรียน การศึกษา พัฒนาสังคม เพื่อเอาธรรมนุญนำชีวิต เพื่อให้เป็นวัฒนธรรมอันดีงาม เพื่อเป็นศิลปะแห่งชีวิตที่เป็นศิลปะเป็นสมาธิเป็นปัญญา ก้าวไปด้วยธรรมนุญ เป็นวัฒนธรรม

หนึ่งในพระราชกรณียกิจอันสำคัญยิ่งของพระองค์คือการมายกเลิกทาส มายกเลิกชั้นวรรณะ ความเป็นนิติบุคคลตัวตน ให้เอาธรรมนุญนำชีวิตนะ ไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต ยกเลิกเรื่องทาสเรื่องบ่าว

อันเป็นการยกเลิกระบบคนชั้นสูงคนชั้นต่ำ เพื่อไม่ให้ผู้มีการเรียนการศึกษา มีสติปัญญาเอาการเรียนการศึกษาเพื่อเห็นแก่ตัว กดขี่ข่มเหงราษฎรให้เอามาใช้งาน เอามาทำงาน เหมือนกับเอาวัวเอาควายมาใช้ในการทำนา เอาช้างเอาม้ามาขี่สำหรับเป็นยานพาหนะการคมนาคม ต้องมีความเคารพการวะ เลี้ยงดูให้อาหาร ให้อาหารให้ที่อยู่ให้อาศัย พักผ่อนให้สมบูรณ์ ด้วยความเคารพการวะในธรรม ไม่ใช่เอาแต่ วิทยาศาสตร์เอาแต่วัตถุ ทั้งทางวัตถุเรื่องจิตใจเรื่องธรรมเรื่องคารวะธรรมมันต้องมีนะ

มันถึงมีความสงบมีปัญญา ถ้าอย่างนั้นก็มีแต่อัตตามีแต่ตัวตนมันก็มีแต่วัตถุ มีแต่วิทยาศาสตร์ไม่มีธรรมไม่มีคารวธรรม มันทำลายความถูกต้อง มันทำลาย ตัวของมันเอง เป็นระเบิดเวลา ระเบิดกาลเวลา ระเบิดความถูกต้องที่เป็นบริสุทธิ์คุณ เป็นการผูกขาดด้วยอัตตาดำตน มันมีอัตตาดำตนมาก อย่างไม่มีที่สุดไม่มีประมาณ ว่าเมื่อไหร่มันจะหยุดมันจะหมด ความรู้ความเข้าใจเรื่องธรรมเรื่องคารวธรรม มันจะหยุดมันจะสงบ

สมัยรัชกาลที่ ๕ สยามได้รับอิทธิพลจากประเทศตะวันตกในหลาย ๆ ด้าน การพัฒนาประเทศให้ทันสมัยทัดเทียมนานาชาติเป็นหนทางหนึ่งที่จะป้องกันภัยคุกคามจากมหาอำนาจประเทศตะวันตกได้

พระองค์ทรงใช้พระปรีชาสามารถค่อยๆ ปรับกฎเกณฑ์เกี่ยวกับทาสและไพร่ เพื่อให้การเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างราบรื่น

๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๑๗ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงประกาศ ‘พระราชบัญญัติพิกัดเกษีณลูกทาสลูกไทย’ แก่พิกัดค่าตัวทาสใหม่ โดยให้ลดค่าตัวทาสลงตั้งแต่อายุ ๘ ขวบ จนกระทั่งหมดค่าตัวเมื่ออายุได้ ๒๐ ปี เมื่ออายุได้ ๒๑ ปี ผู้นั้นก็จะเป็นอิสระ มีผลกับทาสที่เกิดตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๑๑ เป็นต้นมา และห้ามมิให้มีการซื้อขายบุคคลที่มีอายุมากกว่า ๒๐ ปีเป็นทาสอีก

๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๘ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงประกาศใช้ ‘พระราชบัญญัติเลิกทาส ร.ศ. ๑๒๔’ และ ‘พระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร ร.ศ. ๑๒๔’ ถือเป็นการเลิกระบบทาสและระบบไพร่ในสยามประเทศ โดยในส่วนของทาสนั้น ‘พระราชบัญญัติเลิกทาส ร.ศ. ๑๒๔’ ให้ลูกทาสทุกคนเป็นไท

ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๘ ส่วนทาสประเภทอื่นที่มีใช้ทาสในเรือนเบี้ย ทรงให้ลดค่าตัวเดือนละ ๔ บาท นับตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๔๘ เป็นต้นไป นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติป้องกันมิให้คนที่เป้นไทแล้วกลับไปเป็นทาสอีก ทำให้วันที่ ๑ เมษายนเป็นที่รู้จักกันใน ‘วันเลิกทาส’

๓. คำขายสัตว์เป็น ๆ สัตว์ที่มีชีวิตอยู่ที่ยังไม่ตายเค้าเรียกว่าสัตว์ตัวนี้ยังเป็น สัตว์ที่เป็น ๆ อยู่ เป็นสัตว์ที่ยังไม่ตาย สำหรับเพื่อเป็นอาหาร ได้แก่ หมู เป็ด ไก่ กุ้ง หอย ปู ปลา วัว ควาย สัตว์บกสัตว์น้ำ สัตว์ต่าง ๆ สัตว์ทุกชนิด จะเลี้ยงไว้ขาย หรือเลี้ยงไว้กินเองนั้นอย่างนี้ทำไม่ได้ เพราะมันไม่ถูกต้อง ถึงกฎหมายจะอนุญาต ออกกฎหมายเป็นความถูกต้องแต่ทางธรรม ธรรมนุญนี้ ก็ถือว่าไม่ถูกต้อง ถือว่าไม่ได้นะ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดช ท่านเป็นผู้ทรง ทศพิธราชธรรม เอาธรรมนำชีวิต เพื่อความรู้ความเข้าใจ เรื่องพัฒนาใจกับพัฒนา วิทยาศาสตร์มันต้องไปพร้อม ๆ กัน

ท่านได้เสด็จพระราชดำเนินไปยังวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ท่านไปกราบ ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านตรัสถามท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโนว่า การเลี้ยงหมอนี่บาปไหม เพราะกำลังจะให้ประชากรของไทย เลี้ยงหมอน ท่านพระอาจารย์มหาบัวนิ่งไม่ตอบอะไร ท่านนิ่ง ไม่พูดอะไร

ท่านจึงเสด็จพระราชดำเนินไปยังวัดป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนคร หลวงปู่ฝั้น อยู่ที่นั่น

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต พระกรรมฐานของเมืองไทย เมื่อกาลเวลานั้นนะ ลัทธิคอมมิวนิสต์ได้เข้าสู่เมืองไทยเข้าสู่ประเทศไทย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดชท่านให้พสกนิกรชาวไทยสร้างที่พักสร้างตำหนักไว้ที่ ภูพาน จังหวัดสกลนคร อยู่ไม่ห่างจากไกลจากวัดป่าอุดมสมพร ท่านถึงได้ไปกราบถามหลวงปู่ฝั้น อาจาโร ไปถามว่าเลี้ยงหม่อนบาปมั๊ย หลวงปู่ฝั้นตอบว่า การเป็นผู้ให้ผู้เสียสละไม่บาปนะ เพราะเราเป็นผู้ให้ผู้เสียสละ แต่การขำนั้นมันเป็นบาป

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ก็ถามอย่างเดียวกันกับที่ไปถามท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน ไปถามคำเดียวกัน

การเลี้ยงสัตว์มันไม่บาป แต่การไปฆ่าสัตว์ต่างหากมันบาปนะ จะฆ่าเองหรือให้ผู้อื่นฆ่ามันบาปเหมือน ๆ กัน ให้ทุกคนไปคิดเอาเองด้วยปัญญาของตัวเอง

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เพื่อจะได้เอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิด้วยความตั้งใจ ด้วยเจตนาในเรื่องเกี่ยวกับสัตว์

อย่าเราทำอะไรทำนาทำสวน เราเดินไปไม่เห็นมดตัวน้อย ๆ ตัวมันน้อยเกินไปมองไม่เห็น อย่างเราหายใจเข้าหายใจออกไวรัสมันอยู่ในอากาศมากมาย อย่างนี้เรียกว่าเราไม่ได้ตั้งใจฆ่าไม่ได้เจตนาที่จะฆ่าที่จะเบียดเบียน อย่างนี้ถือว่าไม่บาป

๔. คำขายน้าเมาของที่มันเมาหรือว่าขายสิ่งที่มันเมา เป็นเม็ดถ้ามันเมาก็เหมือนกัน หรือว่าบุหรีไฟฟ้า พวกเหล้าพวกเบียร์พวกไวน์ ฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาม้า ยาอี ยาไอซ์ ยาสูบ บุหรี บุหรีไฟฟ้า สินค้าประเภทนี้แหละคำขายไม่ได้นะ ถึงจะรว

ก็เป็นการรวบมาจากความไม่ถูกต้อง มันเห็นแก่ตัว มันทำร้ายคุณธรรมของตัวเอง มันทำร้ายบุคคลอื่น เราคิดดูดี ๆ นะ

เอาทำธุรกิจในการดำรงชีวิตที่เป็นอาชีพแบบนี้ไม่ได้ ค้าขายไม่ได้นะ ถึงจะเป็นอาชีพที่ทำให้ร่ำรวยที่รวยหรือคนจีนที่ว่าเฮง ๆ ๆ ๆ มันค้าขายไม่ได้ มันเป็นอาชีพที่เห็นแก่ตัวมาก ๆ เห็นแก่เงิน เห็นแก่ปาก เห็นแก่ท้อง เห็นแก่ลูกน้องห้องบริหาร อย่างนี้เสียหายมากนะ เป็นอาชีพที่ทำลายความมั่นคงของความเป็นมนุษย์ เป็นการทำลายชาติ เอาความหลงนำชีวิต ไม่ได้เอาธรรมนำชีวิตเค้าเรียกว่าทำลายชาติของความเป็นมนุษย์ ทำลายทั้งตัวเองและทำลายบุคคลอื่น เป็นอาชีพที่เห็นแก่ตัวมาก ๆ เป็นอาชีพที่น่ารังเกียจ

เราเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐเราต้องมีปัญญาคำนึงถึงความถูกต้อง ความไม่ถูกต้อง ถ้ามันถูกต้องมันจะมีปัญหาหรือ

เราคิดดูดี ๆ นะ สงกรานต์ปีหนึ่งคนตายเพราะเหล้าเพราะเบียร์ ปีใหม่ปีหนึ่งคนตายเพราะเหล้าเพราะเบียร์ เทศกาลตรุษจีนเทศกาลอะไรต่าง ๆ ที่หยุดหลาย ๆ วัน มันตายเพราะเหล้าเพราะเบียร์ทั้งนั้น มันมากกว่าโควิดเสียอีก

แม้แต่ไม่สงกรานต์ ชีวิตรายวันนี้ก็พากันตายในชีวิตประจำวัน เพราะเหล้า เพราะเบียร์เพราะสิ่งเสพติดต่าง ๆ

การขายเหล้าขายเบียร์ขายสิ่งเสพติด ถึงจะรวยก็รวยไม่ถูกต้อง

ให้มนุษย์ผู้ประเสริฐพากันรู้เข้าใจนะเราอย่าพากันไปทำลายตัวเอง อย่าไปทำลายบุคคลอื่นด้วยเอาความหลงนำชีวิตเอาตัวตนนำชีวิต ชีวิตที่เกิดมาไม่ต่างอะไรกับตึก สตง. มันพังทลายด้วยมิจฉาทิฐิ

เป็นอาชีพที่ไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ผิดถูกดีชั่ว เห็นแก่ตัวมาก ๆ มันค้าขายทำธุรกิจในเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เป็นอาชีพที่ทำลายความมั่นคงของความถูกต้อง ไม่ใช่อาชีพสัมมาอาชีพะนะ ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจนะ

๕. ค้าขายยาพิษ สิ่งที่เป็นพิษทุกชนิด เป็นพิษต่อมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย มันฆ่ามนุษย์ให้ตายเหมือนกับดอกเบ๊ยะอ่อนสิ่งนี้

มันเป็นการฆ่ามนุษย์ด้วยรู้เท่าไม่ถึงการเพราะความเป็นมิจฉาปฏิฐิของเรา ความเห็นแก่ตัวของเรา มันเป็นการทำลายอินทรีย์ เพราะสรรพสัตว์ทั้งหลาย

เราคิดดูดี ๆ ที่ไหนมีตัวแมลง ผีเสื้อหิ่งห้อย ที่นั่นเป็นสถานที่ที่บริสุทธิ์เป็นอินทรีย์ที่บริสุทธิ์ ที่นั่นเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม เราไปในที่สงบไปที่วิเวกห่างไกลจากที่ที่มีสารเคมีจะมีผีเสื้อมีหิ่งห้อยตอนกลางคืน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ท่านถึงให้พากันพัฒนาเกษตรอินทรีย์ เพราะเราจะได้อยู่ร่วมกันอย่างผาสุกด้วยเกษตรอินทรีย์ ทำเหมือนกันทุกบ้านทุกครอบครัว เพื่อหมู่มวลมนุษย์ทั้งสัตว์จะได้อยู่ร่วมกันอย่างผาสุก ยกเลิกการเบียดเบียน เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ อย่างง่าย ๆ อย่าใช้ยาฆ่าแมลง ยาฆ่ายา ต้องพัฒนาเกษตรอินทรีย์

ถ้ามนุษย์เราเข้าใจ มีปิติมีความสุขในการเรียนหนังสือในการทำงาน ความยากจนมันก็ไม่มีอยู่แล้ว เพราะชีวิตของเราในชีวิตประจำวัน ถ้าเราอยู่กับคารวธรรม มันก็มีความสงบอยู่แล้ว ถ้าเรามีคารวธรรมมันก็มีความสงบอยู่แล้ว เพราะความสงบอยู่ที่คารวธรรม ใจมันสงบในธรรม ใจมันสงบในความเป็นประภัสสร

เราต้องรู้เข้าใจ เราอย่าไปลิดรอนสิทธิด้วยความรู้ความเข้าใจ ใจที่เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตนี้มันคือใจที่เป็นพิษนะ เป็นพิษทั้งตัวเองเป็นพิษทั้งคนอื่นเค้าเรียกว่าหัวใจอันตราย หัวใจเป็นพิษ

มนุษย์เราเป็นผู้ที่ประเสริฐมีหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม มีที่อยู่ที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง มีที่อยู่ที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง มีบ้านมีที่อยู่ที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง เป็นบ้านเป็นหมู่บ้าน มีการทำเกษตรเกษตรกรรม เดียวพัฒนาขึ้นมาอีกพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาวัตถุกับใจไปพร้อม ๆ กัน

มนุษย์เราต้องทำเกษตรกรรม ครึ่งพุทธกาลถึงมีพิธีแรกนาขวัญ ต้นแห่งฤดูฝน เพราะหน้าฝนมันเป็นมงคล เพราะหน้าฝนทำพืชอุดมสมบูรณ์เพราะฝนมันตก เพราะพืชพันธุ์ธัญญาหารอาหารก็คือน้ำ เพราะนี่มันเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์อุดมธรรมของมนุษย์

มนุษย์เราต้องทำเกษตรกรรม ต้องทำอุตสาหกรรม ต่างกับพวกสัตว์ทั้งหลาย พวกสัตว์ทั้งหลายไม่มีการทำเกษตรอุตสาหกรรม ไม่ได้พัฒนาวิทยาศาสตร์ ไม่ได้พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน

มนุษย์เราทั้งหลายการค้าขายก็ต้องให้ถูกต้อง อย่าไปค้าขายสิ่งที่ไม่ถูกต้องถึงจะรวยก็จริง แต่มันรวยเพราะความไม่ถูกต้องนะ

ต้องทำเกษตรกรรมอุตสาหกรรม ไม่ให้เป็นอันตรายต่อบุคคลอื่นสัตว์อื่นประเภทขายยาพิษ ขายยาที่ว่านี้นะ เป็นอาชีพที่ไม่ถูกต้อง

ยานี้มันดี มนุษย์เราก็ตายผ่อนส่ง สัตว์ก็ตายทันที ยานี้มันดีแท้ ๆ ให้รู้เข้าใจ

มนุษย์นี้ก็คือสัตว์ประเภทหนึ่ง ผู้ที่มีลมปราณ ผู้ที่มีอินทรีนนี้ก็อยู่ในประเภทสัตว์ ในโลกนี้มีสัตว์อยู่หลายชนิด มนุษย์เราคือสัตว์ประเภทหนึ่ง สัตว์ที่มีโอกาสได้สร้าง ความดีได้สร้างบารมีเพื่อเอาธรรมนำชีวิต เราต้องรู้เข้าใจด้วยสัมมาทิฐิ เราจะได้เข้าถึงธรรม เข้าถึงการธรรม เราจะได้ตั้งใจทั้งวัตถุไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์แก้ไขได้ เราต้องทำให้ถูกต้อง ไม่ต้องมีการฆ่าสัตว์ มนุษย์เราทำได้ปฏิบัติได้ ให้ทางวิทยาศาสตร์กับใจไปพร้อม ๆ กัน เพื่อบริสุทธิ์คุณ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีพ ต้องเป็นบริสุทธิ์คุณ นี่คือนำชีพที่ประเสริฐ ที่ทุกคนได้เกิดมาเป็นมนุษย์

ให้พากันพิจารณาให้ดี ๆ นะ เราจะได้เป็นมนุษย์ผู้ที่เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต เราจะไปผลิตยาพิษฆ่ามนุษย์ฆ่าสัตว์นั้นไม่ได้ เพราะมันเป็นอาชีพ ที่ไม่ถูกต้อง มันเป็นมิจฉาอาชีพนะ

ผู้ที่เป็นพ่อค้าแม่ค้าคนค้าคนขายก็ให้พากันเข้าใจนะ เราจะขายยาพิษนั้นไม่ได้ เพราะมนุษย์เราคือผู้ที่ประเสริฐ คือผู้ที่ยกเลิกความไม่ถูกต้อง ยกเลิกการเบียดเบียน เป็นผู้ไม่เห็นแก่ตัว ยกเลิกการเบียดเบียน เราต้องตั้งใจตั้งเจตนา ว่าเราจะไม่ผลิต ยาพิษเพื่อฆ่ามนุษย์ฆ่าสัตว์ เราจะไม่ขายยาพิษเพื่อฆ่ามนุษย์ฆ่าสัตว์

ถ้าเราทำไรไถนาอย่างนี้เราไม่มีเจตนาที่จะฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จิตใจของเราสำรวม ระวัง ด้วยไม่ตั้งใจฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถือว่าไม่บาป เพราะเราไม่ได้ตั้งใจไม่เจตนา การสำรวมนี้ถึงมีการสำรวมทั้งในศีลในปาฏิโมกข์ ถึงมีการสำรวมทางตาหูจมูก ลิ้นกายใจ ต้องตั้งใจตั้งเจตนา ไม่มั่งง่าย ไม่ประมาท สำรวมระวัง มีปิติมีความสุข

ในศีลในการประพฤติการปฏิบัติ ด้วยการสำรวมระวังในศีล สำรวมในอินทรีย
ตาหูจมูกลิ้นกายใจ ด้วยความตั้งใจตั้งเจตนา

ต้องเอาความถูกต้องเป็นหลัก อย่าเอาความเห็นแก่ตัวเป็นหลัก อย่าเป็นคน
เห็นแก่ปากแก่ท้อง เห็นแก่พวกพ้องของตัวเอง

เราทั้งหลายต้องเข้าถึงธรรมเข้าถึงปัจจุบันธรรม ไม่ต้องมีข้อแม้ใด ๆ ทั้งสิ้น
การปฏิบัติธรรมถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง มันต้องมาจากใจมาจากบริสุทธิ์คุณทางใจ
ด้วยการยกเลิกการทำปนาติบาต

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสว่าผู้ที่ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่
ไม่ใช่พระไม่ใช่สมณะ มันยังเป็นการทำร้ายบุคคลอื่นอยู่

ต้องรู้เข้าใจ การประพฤติการปฏิบัติธรรมต้องเข้าถึงเรื่องจิตเรื่องใจด้วยเจตนา
ต้องตั้งใจ อย่าปล่อยปะละเลยในสิ่งที่ถูกต้อง นี่มันคือการปล่อยปะละเลยนะ
มันไม่ได้อยู่ที่ธรรมไม่ได้อยู่ที่ปัจจุบันธรรม มันปล่อยปะละเลย มันเป็นการเอา
ความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิต มันเป็นความว่างจากความถูกต้อง ว่างจาก
พระธรรมพระวินัย มันว่างจากมรรคผลพระนิพพานนะ

เราทั้งหลายต้องพากันเข้าใจนะ ความเข้าใจนี้จะทำให้เราทุกคนเป็นพระนะ
ทุกคนเข้าสู่ภาคประพฤติกาศปฏิบัติ ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ
การปฏิบัติทุกข์มันก็ไม่มีอยู่แล้ว เราเอาความหลงนำชีวิตมันก็ต้องทุกข์ คนจนก็ทุกข์
เพราะไม่มี คนรวยก็ทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ ตัวตนนั้นถึงเป็นความทุกข์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่าตัวตนนั้นมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่
ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี ธรรมชาติของมันมันพอติลงตัวของมันอยู่แล้ว

เราทั้งหลายต้องเข้าถึงความสงบเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดี เข้าถึงบริสุทธิคุณยกเลิกการเบียดเบียน ยกเลิกยาพิษยาฆ่ามนุษย์ฆ่าสัตว์ ยกเลิกการจำหน่าย ไม่เป็นไร ถึงจะไม่รวยก็ไม่เป็นไร ถ้าเรารวย เราได้ทรัพย์สมบัติ มาจากความไม่ถูกต้องนะ

เราคิดดูดี ๆ นะ ถึงเราจะอายุยืนนาน ยืนยาวนานเป็นร้อย ๆ ปีหรือหลายร้อย หลายพันหลายหมื่นหลายแสนหลายล้านปีมันจะมีประโยชน์เพราะเราเอาความ ไม่ถูกต้องนำชีวิต มันจะมีประโยชน์อะไร

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายที่เป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐ เป็นผู้มีลมปราณ ท่านทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ว่าการการะในธรรมนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ เป็นจุดเบื้องต้นของการละสักกายทิฏฐิ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต มีชีวิตอยู่กับธรรม อยู่กับปัจจุบันธรรม ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง เป็นผู้บริสุทธิคุณทั้งต่อหน้าและลับหลัง ด้วยความตั้งใจตั้งใจเจตนา ทุกท่านทุกคนก็จะเข้าถึงบริสุทธิคุณ ด้วยธรรม ด้วยคารวธรรม

การแสดงพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่บริสุทธิคุณ ก็เห็นสมควรแก่เวลา ขอจบด้วยโอวาทธรรมคำสั่งสอนขององค์หลวงปู่มั่นไว้ว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอนนะ

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืนนะ

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรม ความดีเป็นปัญญาบริสุทธิคุณเท่านั้น การระงับสังขารทั้งหลายด้วยความรู้ความเข้าใจ

เป็นความรู้คู่กับการประพุดิการปฏิบัติ นั่นแหละคืออริยมรรค เป็นหนทางที่ประเสริฐ มีพระนิพพานตั้งแต่ในปัจจุบัน ไม่ต้องรอพระนิพพานเมื่อตายแล้ว ปัจจุบันไม่มีพระนิพพาน อนาคตจะมีพระนิพพานได้อย่างไร ให้เราดูเข้าใจเรื่องพระธรรม พระวินัย พระธรรมพระวินัยที่เป็นสัมมาทิฐิ เพื่อหยุดวิฎฐสงสารนั่นแหละ คือพระนิพพาน ให้พวกเราดูเข้าใจในเรื่องพระนิพพาน ให้เข้าใจนะ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย ที่ได้มาร่วมรวมกันทั้งบรรพชิต นักบวช มีผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ข้าราชการทุกหมู่เหล่า พ่อค้าประชาชน เกษตรกร เกษตรกรรม ที่มาร่วมรวมกันวันนี้ เพื่อเราจะได้ก้าวไปด้วยการบริหารภาษีอากร ของประชาชนและความสมัครสมานสามัคคี ด้วยการบริจาคเงินโครงการ ทั้งส่วนราชการทั้งความสมัครสมานสามัคคี

ในการบริจาคนี้ต้องยกเลิกทุจริต เราก็รู้อยู่แล้วเข้าใจอยู่แล้ว ประเทศไทยเราน่ะ มันไม่มีข้าราชการ มันมีแต่ข้าราชการกิน ประเทศไทยเราไม่มีนักการเมืองมีแต่นักกินเมือง

เรารู้อยู่แล้วว่า นักบวชทั้งหลายนี้มีแต่เพียงแต่แบรนด์เนมของนักบวช

เรารู้อยู่แล้วว่า เราเป็นมนุษย์แต่เพียงร่างกาย แต่หัวใจของเราเป็นได้แต่เพียงคน

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย เราต้องเอาความถูกต้องกลับคืนมา เอาความ บริสุทธิกลับคืนมา เราต้องรู้สิ่งที่สัญจรไปมามันเป็นอาคันตุกะที่สัญจรไปมา ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ ที่อายุขัยของหมู่มวลมนุษย์อยู่ได้ร่วมศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี มันเพียงสัญจรไปมา สิ่งธรรมชาติเดิมแท้นั้นคือความเป็นประภัสสร

เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องเอาความถูกต้องกลับคืนมา เอาเอกราชกลับคืนมา เอานครราชสีมากลับคืนมา

จึงขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย เราจะทำงานร่วมกันต่อไป ถ้าเราไม่เอาอย่างนี้ มันก็เป็นเหมือนเรื่องสิ่งเสพติด เรื่องยาเสพติดแก้ไขมาแล้วเกือบร้อยปีมันก็ยังแก้ไขไม่ได้ มีแต่มากขึ้น อย่างรณรงค์ให้ประชากรสวมหมวกกันน็อก ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๕ เดียวนี้ก็เป็นเวลา ๔๓ ปี มันก็ยังแก้ปัญหานี้ไม่ได้

ปีนี้แหละ ทางรัฐบาลผู้ว่าราชการฯ ผู้กำกับการฯ ทุกคนต้องเดินทางไปพร้อม ๆ กัน จนกว่าเราจะเข้าถึงความสงบเข้าถึงปัญญา เข้าถึงธรรมเข้าถึงคารวธรรม ตามบทสรุปที่ได้บรรยายพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ได้กล่าวมานี้ที่เป็นบริสุทธิคุณอย่างหาที่สุดหาประมาณมิได้
